

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606838576/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

ned i Jordbærrene, jeg holdt Inger Johanne i Haanden; men jeg vidste godt, at det var Projere.»

«Ja, det var jo, som alle Djævlé var sluppen løs den Dag. Det var ikke til at begribe, at det var Mennesker,» sagde Præsten, – han stod ligesom i Tanker og saae ud ad Vinduet. «Det er den eneste Gang, jeg er bleven uhyggelig ved at være ene oppe i Kirken. Jeg gik derop henimod Aften forat tænke paa en Ligtale, jeg skulde holde næste Dag. Men jeg maatte gaa hjem igjen. Jeg syntes, jeg kunde høre den Onde grine.»

«Men hvorfor lod Vorherre dog ogsaa alt det ske?» spurgte Henriette halvgrædende; «jeg synes, det er saa forfærdelig sørgeligt!»

«Lille Hæmmer maa ikke spørge mig paa den Maade,» sagde Præsten, «saa faar hun intet Svar.»

De andre Børn saae foruudrede paa Henriette; men de syntes for Resten, hun blev baade saa fremmed og saa sød, naar hun kom med den Slags underlige Spørgsmaal. Hun var jo heller ikke født her i Høiting. –

«Nu kan I saa gaa,» sagde Præsten, da han havde fortalt om Erobringen af Als og om Freden i Wien. «Det, I har hørt i Dag, det vil Livet selv minde jer om, for hvert Aar, I lever. I vil faa at mærke, at Jættérne er komne ovenpaa i Verden, de har faaet Magten. Og I vil faa at mærke, at hvem der vil kjæmpe for Aandens Sag, han vinder ikke Magt og Anseelse, han faar hele den store Verden imod sig. Og vælg saa selv engang, Børnlille, at kjæmpe i Aandens Kraft for det, som »Edle kalde Livets Lyst.»

Naar Onkel Jørgen sagde saadant noget, saa havde Karl paa Fornemmelsen, at det var egentlig ham, Onkelén nærmest talte til. For Pigebørnene, tænkte Karl, kunde vel ikke saadan selv føre Aandens Kamp. – men derfor kunde de jo godt være voldsomt meget med deri, og det var de da ogsaa; og det allerrareste var jo, om de engang blev gift med nogle rigtige Aandskjæmper. Saa skulde Aandskjæmperne rigtignok elske saadan en Kvinde, som nu f. Eks. Henriette, og de kunde jo forstaa hinanden bedre end alle andre Mennesker. –

Frøken Ida Vinding havde den Eftermiddag sit Doje med Børnene. For de sad hele Tiden og faldt i Staver og tænkte paa andre Ting, og vilde tilmed fortælle hende om alt det gruelige, de den Dag havde hørt af Præsten.

Da de var færdige hos hende Kl. 4, sagde Karl og Anna til Henriette

te, om hun ikke vilde med dem ned til Fjorden, naar de havde spist Mellemmad; saa vilde de mødes med hende ved Diget. – Kathrine taltes der næsten aldrig til om den Slags. Hun skulde jo passe de Smaa, naar Skolen var til Ende.

Karl og Anna kom først til Mødestedet ved Diget mellem Haverne. Solen var lige gaaet ned, men Maanen stod allerede højt oppe paa Himlen. – Henriette kaldte paa dem fra den store Plæne; det var jo saa uhyggeligt at gaa ene midt ind i Hegnet, hvis man saa ingen traf. De svarede. Lidt efter viste hun sig inde mellem Træstammerne. Hun kunde se saa godt ud, naar hun saadan kom gaende med laaden Hue paa Hovedet og i Kaabe og Snørestovler. Karl syntes, at hun gik bedre paa sine Ben end baade hans Søster og hans Kusine Kathrine. – Og nu tudede og skøjrede Uglen. Der var helt stille herude mellem Granerne, med Maanestrimer henover den naaledækte Bund. – Saa gik de ud i Lysningen paa Holtinggaards-Siden af Diget. Hele den store, aabne Sænkning i Løvmassen stod fuld af Maanelys. – Og hvor der var stor, bred Plads til Maanen mellem de hvide, drivende Skyer deroppe paa Himlen. – Naar det var saa dejligt altsammen, kunde Karl undertiden faa en Fornemmelse, som nu *maatte* der ske noget, eller som han selv helt skulde forsvinde i det, – men han syntes altid, at det, han saadan følte, var ligesom en Ulydighed, skjønt han vidste ikke mod hvem. Og saa gik det over.

«Skal vi gaa lige ned til Fjorden?» sagde Karl.

Ja, det var det bedste, mente Pigebørnene.

«Der er alligevel kjønnere her nede ved jer,» sagde Henriette, «end oppe i Præstegaardshaven.» De var komne ud af Hegnet. De stod ved Hasselhækken og saac, gennem Elmetræerne mod Syd, den brede, levende Maanestriben over Fjorden.

«Aa, her er *meget* kjønnere!» sagde Karl. «Det var morsomt, hvis Du havde boet herude paa Holtinggaard, Henriette.»

«Ja, det kunde hun da lige saa godt. For hun er jo akkurat lige saa nær i Slægt med os som med dem i Præstegaarden,» sagde Anna.

«Nej, det er jeg da vist ikke.»

«Hvad er det for noget Snak, Anna,» raabte Karl. «Hun er slet ikke i Slægt med os. Ikke det allermindste!»